

10.07.2012 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0026323-12>.

5. Про судову практику у справах про хабарництво [Електронний ресурс]: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26 квітня 2002 р. №5 // Інформаційний сервер Верховного Суду України. – Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/>

УДК 342.9 (043.2)

Сараєв Є. І., здобувач,
Донецький юридичний інститут
МВС України, м. Донецьк
Науковий керівник: Веселов М. Ю., к.ю.н., доцент, с.н.с.

ОРГАНІЗАЦІЯ ДОРОЖНЬОГО РУХУ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

На сьогодні безпека та «комфортність» (зручність, мінімальні витрати часу та мінімізація шкідливих чинників для учасників дорожнього руху) на вулично-дорожній мережі забезпечується комплексом інженерно-технічних, організаційно-профілактичних та правових заходів. При цьому останні заходи (правові), на наш погляд, є необхідним підґрунтям для впровадження та функціонування інших [1; 2]. У переважній більшості, правовідносини, що пов'язані із забезпеченням безпеки та ОДР регулюються адміністративно-правовими нормами.

Досліджуючи питання про побудову державної стратегії безпеки дорожнього руху, Т. О. Гуржій переконливо стверджує, що ця діяльність ґрунтуватиметься на засадах науковості, обґрунтованості, послідовності, безперервності, соціальної спрямованості, економічної доцільності. Науковець каже, що ця задача передбачає розробку широкого спектру правових, організаційних, інформаційних та інших заходів, спрямованих на радикальне зменшення кількості ДТП й рівня дорожнього травматизму в довгостроковій перспективі. Але найпершим кроком до окресленої мети повинно стати забезпечення плідного наукового підґрунтя. Як свідчить практика, без точних розрахунків, достовірних прогнозів, інноваційних методик і теоретичних напрацювань неможливо ні виробити ефективну систему дій, ані створити надійний механізм їхньої реалізації [3].

Наука – сфера людської діяльності, функції якої виявляються у виробленні та теоретичній систематизації об'єктивних знань про дійсність. Теорія завжди має свій об'єкт і предмет. Об'єкт пізнання виступає як сукупність реальних явищ, то що описує теорія. Предмет теорії – те, що відшукується, встановлюється, що вона пояснює, тобто закономірні зв'язки і

відносини, що функціонують в структурі об'єкту. Оскільки теорія – відносно самостійна система, її елементи не повинні суперечити один одному.

Наприклад у філософії, об'єктом прийнято розуміти частину об'єктивної реальності, яка на даному етапі стає предметом практичної і теоретичної діяльності дослідження. Предметом пізнання вважаються зафіксовані в досвіді та включені в процес практичної діяльності людини сторони, властивості та відносини об'єкту, які досліджуються з певною метою в даних умовах і обставинах. У міру розвитку знань про об'єкт відкриваються його нові сторони, які надалі стають предметом пізнання. Таким чином, предмет дослідження є вужчим поняттям, ніж об'єкт. Він є частиною, стороною, елементом об'єкту [4]. У даному контексті роль науки тим вагоміша, що сфера безпеки дорожнього руху знаходиться на стику багатьох галузей і дисциплін. У нашому випадку, об'єктом може бути ОДР в цілому, а предметом – тільки частина її – правовий аспект діяльності.

Дослідження у галузі ОДР є допоміжним засобом для підвищення ефективності проведення державної політики щодо забезпечення БДР. Під політикою розуміються рішення, що приймаються органами публічної адміністрації, про те, які цілі необхідно ставити і які заходи необхідно вживати для підвищення БДР. Метою наукових досліджень у галузі БДР є, зокрема, інформування про те, на які ДТП можуть вплинути різноманітні заходи; розвиток і розповсюдження знання про те, який вплив такі заходи здійснюють на ДТП; надання ідей про розробку нових заходів або удосконалення існуючих.

Рішення про заходи щодо підвищення безпеки дорожнього руху не можуть будуватися виключно на наукових дослідженнях. Наукові дослідження не завжди можуть відповісти на питання як скоротити кількість ДТП. Тільки за умови усвідомлення проблеми забезпечення БДР суспільством і публічною адміністрацією можливе застосування найбільш радикальних заходів. Тому важливою передумовою для проведення наукових досліджень у галузі БДР є те, що суспільство усвідомило проблему і бажає скорочення ДТП. Дослідження повинні продемонструвати, як краще це зробити, досліджуючи вплив тих заходів, які влада прийняла з метою зменшення кількості автопригод. Дослідники повинні «виробляти» знання. Інші фахівці відповідають за впровадження цих знань в практику. Завданням дослідника є також окреслення труднощів для здійснення ефективного заходу [5].

Література

1. Сараєв Є. І. правові аспекти організації дорожнього руху в Україні: актуальність дослідження / Сараєв Є. І. // Транспортне право в XXI столітті : матеріали III Міжнародної наукової конференції, (Київ, Нац. авіац. ун-т, 21 лютого 2013 р.). – К. : Комп'ютерпрес, 2013. – С. 188-191.

2. Веселов М. Ю. Сутність та зміст організації дорожнього руху / Веселов М. Ю., Сараєв Є. І. // Проблеми підвищення рівня безпеки, комфорту та культури дорожнього руху : матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 16-17 квітня 2013 р.). – Х. : ХНАДУ, 2013. – С. 50-52.

3. Гуржій Т. О. Державна політика безпеки дорожнього руху: теоретико-правові та організаційні засади: Дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Т. О. Гуржій; Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ. – Д., 2011. – 553 с.

4. Виленский М. Я. Лабиринты методологии / М. Я. Виленский // Теория и практика физической культуры : научно-теоретический журнал. – 1996. – № 7. // [Интернет-ресурс] : режим доступа : <http://lib.sportedu.ru/press/tpfk/1996n7/p40-42.htm>.

5. Справочник по безопасности дорожного движения / Институт экономики транспорта Норвегии, Московский автомобильно-дорожный институт (государственный технический университет), Совет министров Северных стран. – Осло – Москва – Хельсинки. – 2001 / [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.toi.no>.

УДК 342.3 (043.2)

Баранова В. Ю., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н.

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ ТА ПРОБЛЕМИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ

З історії відомо чимало фактів, що переконливо свідчать про важливість питань організації території держави як для повсякденного життя, так і для успішності її внутрішньої політики, а в кінцевому підсумку і для її історичної долі. Реальний стан місцевого самоврядування в Україні є незадовільним, а відтак, місцеве самоврядування у нашій державі і як інститут публічної влади, і як форма безпосередньої участі населення у вирішенні місцевих проблем не є суспільно ефективним [1].

Основною метою роботи є визначення проблем територіальної організації держави та шляхи їх розв'язання.

Однією з проблем є закріплене в Конституції України право «територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України», яке у більшості територіальних громад залишилось не реалізованим [2, 4]. Через велику подрібненість територіальних громад,